



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupený Mgr. Vladimírem Mrázem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Konviktská 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 30. 11. 2003, č. j. 59 Az 475/2003 - 32, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 10. 2001, č. j. OAM-1592/CU-06-P13-2001, rozhodl žalovaný tak, že z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se azyl neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Své rozhodnutí žalovaný opřel o zjištění, že důvodem podání žádosti o udělení azylu žalobcem byl dlouhotrvající válečný konflikt na Srí Lance a obava z příslušníků separatistického hnutí L. a vládních vojáků. Z výpovědi žalobce dále vyplynulo, že svou vlast opustil v roce 2000 proto, aby mohl

žít společně se svou družkou a dítětem – synem A., narozeným xxx jehož matkou je česká občanka J. V.. Rozklad podaný žalobcem proti uvedenému rozhodnutí ministr vnitra svým rozhodnutím ze dne 17. 9. 2003, č. j. OAM-750/AŘ-2002, zamítl.

Rozhodnutí ministra vnitra bylo včas napadeno žalobou, ve které žalobce poukázal na to, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3 odst. 3 a odst. 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a § 12 a § 91 zákona o azylu. Ke skutkovým důvodům žalobce odkázal na svoji žádost o udělení azylu v ČR, protokol o pohovoru, který s ním byl proveden, rozklad proti prvoinstančnímu rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení azylu v ČR. V doplnění žaloby uvedl, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci. Žalobce byl na Srí Lance řadovým členem E., které stojí v opozici proti L. Důvodem odchodu ze země žalobce byla obava z pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a dlouhotrvající občanský válečný konflikt. Podle žalobce informace, které si žalovaný obstaral, se týkají jen některých uváděných problémů, jsou neúplné a ta jejich část, která potvrzuje žalobcem tvrzené skutečnosti, nebyla žalovaným zohledněna a v napadeném rozhodnutí není ani zmíněna. Dále žalobce uvedl, že rozhodnutí není v souladu se zákony. Je v rozporu s § 91 zákona o azylu, v případě návratu na Srí Lanku je ohrožen život a svoboda žalobce pro jeho politické přesvědčení. Neudělením překážky vycestování byla dotčena jeho práva a práva dítěte, které se má žalobci narodit z jeho soužití se státní občankou České republiky. Žalovaný měl respektovat právo na rodinný a soukromý život žalobce, jeho postupem došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte (104/1991 Sb.) a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (209/1992 Sb.). Žalobce navrhl, aby rozhodnutí ministra vnitra bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení Ministerstvu vnitra.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 30. 11. 2003, č. j. 59 Az 475/2003 - 32, byla žaloba zamítnuta. Za nedůvodnou považoval krajský soud žalobní námitku, podle které žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci. Podle krajského soudu žalovaný použil objektivní zprávu ze země původu, zpráva ze země původu odpovídá i skutečnostem tvrzeným žalobcem. Vláda Srí Lanky bojuje s L., jako T. byl žalobce na Srí Lance podrobován častým policejním kontrolám. Těmto kontrolám jsou však podrobováni všichni T., kteří přicházejí z oblastí kontrolovaných L. a využívají tak vnitřního azylu státu. Soud souhlasí se závěry žalovaného, že žalobce nevedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalobce byl pronásledován z důvodu § 12 zákona o azylu. Krajský soud rovněž odmítl námitku žalobce, že rozhodnutí není v souladu se zákony. Z objektivních zpráv ze země původu nevyplývá, že žalobce by byl ohrožen skutečnostmi, které by zakládaly překážku vycestování. K žalobcem tvrzenému porušení Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod krajský soud uvedl, že souhlasí se závěry žalovaného; svůj rodinný život si může žalobce na území České republiky upravit v rámci zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především namítá, že žalovaný nezjistili přesně a úplně skutečný stav věci, neboť informace, které obstaraly správní orgány jako podklad pro rozhodnutí, jsou neúplné a ta jejich část, která potvrzuje skutečnosti tvrzené stěžovatelem nebyla správními orgány zohledněna a v napadeném rozhodnutí

ani není zmíněna. Jedná se zejména o okolnost stěžovatelova působení v t. h. L. r. o. f. Í. (dále jen „E.“). Stěžovatel je rovněž toho názoru, že rozhodnutí správních orgánů je v rozporu s § 91 zákona o azylu, neboť se na něj vztahuje překážka vycestování, a to proto, že v případě návratu na Srí Lanku je ohrožen jeho život a svoboda pro jeho přesvědčení. Neudělením překážky vycestování byla dotčena též práva narozeného dítěte stěžovatele – dcery P. N., nar. dne, která je státní občankou České republiky a s jejíž matkou, L. Š. ve velmi blízké době (počátek měsíce února 2005) stěžovatel uzavře manželství. Dle názoru stěžovatele neudělením překážky vycestování došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte (104/1991 Sb.) a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (209/1992 Sb.). Stěžovatel dále poukazuje na to, že v řízení před správními orgány bylo porušeno ustanovení § 3 odst. 3 správního řádu. Uvádí, že v žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. OAM-750/AŘ-2002 ze dne 17.9.2003 napadal tvrzení správního orgánu II. stupně, že: „...v souladu s mezinárodním a vnitřní úpravou, nejsou osoby donucené opustit svoji vlast v důsledku válečného konfliktu v zemi původu považovány za uprchlíky ve smyslu zákona o azylu a Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, v takovém případě nelze hovořit o pronásledování konkrétní osoby z důvodů stanovených v zákoně o azylu.“ Tato nesprávná úvaha žalovaného, dle názoru stěžovatele, vedla k tomu, že se žalovaný věci nezabýval svědomitě a odpovědně. Při občanských nepokojích často dochází k pronásledování jednotlivců, kteří například odmítají svoji účast v polovojenských jednotkách nebo jejich podporu. Stěžovatel tento svůj názor v žalobě opřel o článek Příručky uprchlického práva, vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, podle které je nutné, aby úředník rozhodující o žádosti o azyl pečlivě zkoumal, zda nebezpečí, které žadateli hrozí, je náhodným incidentem násilí nebo skutečně pronásledováním žadatele. Citovaná úvaha žalovaného pak vedla k tomu, že správní orgán neshromáždil dostatečné množství informací o podmínkách ve vlasti stěžovatele, na základě čehož nedokázal identifikovat prvky odlišující obecné nebezpečí od pronásledování. Stěžovatel se proto domnívá, že v důsledku vad řízení uvedených shora krajský soud, stejně jako ministr vnitra, nesprávným způsobem posoudili právní otázku, zda je možno na případ stěžovatele vztáhnout ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 91 zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému se stěžovatel obrací na Nejvyšší správní soud v Brně a navrhuje, aby tento ve smyslu § 107 s. ř. s. přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a vydal rozsudek, kterým rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, zruší a věc se mu vrací k dalšímu projednání.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný ke kasační stížnosti konstatuje, že stěžovatel neuvedl v průběhu správního řízení žádné relevantní skutečnosti pro udělení azylu na základě zákona o azylu. Žalovaný nezjistil a ze stěžovatelových výpovědí, stejně jako z odůvodnění jeho žádosti o azyl na území ČR, nevyplývaly žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno usuzovat na pronásledování stěžovatele v zemi původu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Stěžovatelovo členství v E. ani potíže s tímto členstvím spojené nedosahovaly takového charakteru, aby je bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Stěžovatel se v kasační stížnosti dále odvolává na fakt, že má na území ČR s občankou ČR dceru. Ani tento fakt však není azylově relevantním důvodem, stěžovatel byl v této souvislosti již žalovaným i soudem odkázán na úpravu pobytu na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný se dále domnívá,

že skutečný stav věcí zjistil přesně a úplně a pro své rozhodnutí pořídil potřebné podklady. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje žalovaný na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Soud neshledal v závěrech a postupu správního orgánu nezákonnost ani vady řízení. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 29. 03. 2001 podal žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že je státním občanem Srí Lanky, tamilské národnosti. Na území České republiky vstoupil 23. 06. 2000, přičemž Česká republika nebyla cílovým státem, neboť chtěl do SRN. Nyní však chce zůstat v České republice, protože zde má přítelkyni a dítě. O azyl požádal, neboť na Srí Lance jsou válečné problémy, stěžovatel je pronásledován armádou a hnutím L. Ve vlastnoručně psaném prohlášení stěžovatel uvedl, že jako T. žijící na Srí Lance má ve své zemi problémy s armádou a problémy s tam existujícím hnutím. Zde má dítě. Do protokolu o pohovoru k žádosti

o udělení azylu na území ČR pak stěžovatel sdělil, že od února do července roku 1995 byl žalobce členem hnutí E., které je v opozici proti L.. Bylo mu ze strany L. vyhrožováno, že bude zabit, pokud bude pomáhat EPRLF. Stěžovatel proto tedy odešel do Kolomba, kde měl naopak problémy se srílanskou armádou, byl zatčen pro podezření z členství v L.. Poté, kdy se vojáci přesvědčili, že není členem L., byl propuštěn. V průběhu zadržení nebyl mučen. Z K. stěžovatel odletěl do S. a v říjnu 1996 ze S. do SRN. V M. požádal o azyl a v roce 1997 se tam seznámil se svou družkou. V roce 1999 byl stěžovatel deportován ze SRN na Srí Lanku. Od května 1999 do června 2000 žil v K., žádné potíže tam neměl. Srí Lanku žalobce opustil, neboť chtěl za svou družkou a dítětem. Na území ČR pobýval žalobce na základě víza na 30 dnů. Když se mu nepodařilo vízum prodloužit, požádal o azyl. Poté se pokoušel dvakrát vycestovat do zahraničí prostřednictvím převaděčů, byl však zadržen a vrácen policií. Vzhledem k tomu, že původní řízení o udělení azylu bylo zastaveno, požádal o azyl znovu.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle § 13 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Na základě § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud řádně přezkoumal rozhodnutí žalovaného v rámci stěžovatelem uplatněných žalobních námitek a své závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil. I Nejvyšší správní soud má za prokázané, že stěžovatelovy důvody, pro které žádá o azyl na území ČR, nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

Ke zjišťování skutkového stavu věci lze obecně konstatovat, že zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. V případě, že žadatel uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou měrou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele. Je-li zřejmé, že se jedná o bezpečnou zemi původu, v níž je z hlediska standardů předpokládaných zákonem o azylu zabezpečena řádná a fungující ochrana občanů před nežádoucími ingerencemi státu do jejich základních práv a svobod, pak lze důvodně předpokládat, že v takové zemi sice může docházet k jednotlivým excesům, nicméně lze se prostřednictvím správních, soudních či jiných orgánů domáhat nápravy proti nezákonnému zásahu. Takový závěr však nelze učinit v případě, že se jedná o zemi, ve které se státní orgány opakovaně dopouští závažných porušení lidských práv. Má-li správní orgán za to, že stěžovatel, který přichází ze země s nedostatečnou ochranou lidských práv, nevypovídá pravdivě o důvodech, které ho vedly k opuštění jeho země původu a podání žádosti o azyl v ČR, musí své pochybnosti hodnověrně objasnit a prokázat. Jsou-li dány

skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo nebo mohlo dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (obdobně např. rozsudek NSS ze dne ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89).

V souvislosti s výše uvedeným Nejvyšší správní soud poukazuje na informace obsažené ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí Spojených států o dodržování lidských práv za rok 2000 na Srí Lance a ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 22. 02. 2000, ze kterých vyplývá, že vláda již 17 let vede boj proti organizaci L.. Ústava zaručuje každému občanu svobodu pohybu a možnost vybrat si místo pobytu. Právo na cestování uvnitř země i do zahraničí stát povětšinou respektuje i v praxi. Nicméně válka s L. donutila státní orgány uvalit přísnější prohlídky na pohyb v ulicích K.. Každý, kdo přichází z těchto oblastí, je považován za podezřelého ze spolupráce s L.. T. musejí pro volný pohyb na severu a východě země žádat o policejní propustky. K systematickému pronásledování T. z oblastí ovládaných L. však nedochází. Ani jedna ze zpráv neobsahuje žádné skutečnosti, které by u žalobce zakládaly překážku vycestování.

Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že stěžovatel ve své zemi původu nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, přičemž zjištěné okolnosti nesvědčí o jeho odůvodněném strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Ostatně, jak vyplývá z výpovědi stěžovatele, v ČR žádá o azyl nikoli z důvodů předpokládaných § 12 zákona o azylu, ale proto, aby mohl žít se svojí družkou a dcerou. Tyto okolnosti však nejsou relevantními důvody pro udělení azylu v ČR, nýbrž situaci je třeba, jak již bylo vícekrát v průběhu řízení zmíněno na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Dovolává-li se stěžovatel porušení práv jeho dcery s tím, že nebyla respektována Úmluva o právech dítěte a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že neudělením azylu žalovaným nebyly tyto úmluvy dotčeny, neboť institut azylu je výjimečným a úzce zaměřeným prostředkem ochrany osob, jimž je upírána ochrana státem původu při zásahu do jejich základních lidských práv a svobod, pro důvody, na něž azylový zákon dopadá. Práva vyplývající z těchto úmluv, jsou ve vztahu k dítěti (dětem) stěžovatele zajištěna zákonem č. 326/1999 Sb.

K námitkám stěžovatele směřujících k nesprávnému posouzení věci s ohledem na ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu zdejší soud nemohl přihlídnout, neboť se jedná ve smyslu § 109 odst. 4 zákona o azylu o skutečnosti, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a ke kterým Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud stěžovatelovu námitku ohledně nesprávného posouzení jeho situace s ohledem na případné překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení povinnost ukončit pobyt neplatí, a) pokud by byl cizinec nucen vycestovat 1. do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo 2. do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo 3. do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo b) jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo c) jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout

nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti. Jak vyplývá z podkladů, které žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil, situace na Srí Lance neodpovídá skutečným ve smyslu § 91 zákona o azylu, které by u stěžovatele zakládaly překážku vycestování.

Nejvyšší správní soud tak má za prokázané, že žalovaný při svém rozhodování postupoval v souladu se zákonem o azylu i správním řádem a zjistil přesně a úplně skutečný stav věci; informace, které si žalovaný obstaral jako podklad pro rozhodnutí, považuje zdejší soud za úplné a plně postačující k řádnému posouzení věci.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci (stěžovateli) náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu